

SZENTJÁNOSI CSABA

Jóna Dávid verstestvéremnek

nem lehet beszélni róla,
nem lehet nem beszélni róla...
mert nem beszélni kell róla,
hanem mondani, kimondani,
elmondani, amit nem lehet,
mert a kegyeletben csak érintünk,
csak vagyunk,
egy lerombolt város: maga beszél,
de mi megtanítjuk neki
a szabadság, az épülés nyelvét,
ahogy a betegség után –
újra tanul beszélni kezünk, lábunk,
nem lehet beszélni róla,
mert a kegyelet néma,
de a szeretet, az erő: TESZ,
nem beszél, tesz, ez az igazi beszéd,
amíg tehetetlen az ember,
nem tud beszélni, utána meg
nem akar róla... de a hit: TESZ,
látja, tudja, hallja, érzi...
de a lélekben nem égőt cserél,
hanem fényt...
óvatosan lépked az ember,
mert határai egymáshoz értek,

mint két vezeték, és ez megrázta,
bántja minden hír, belemar minden
emlékezés, összetöri minden eset,
de a sárkányrepülőt a szél emeli,
a hajó a vízben halad, a hegymászó
a résekbe kapaszkodik... a kultúra,
a költészet öntanuló, mint a gyík farka,
ha levágod a rímet, kinő egy új...
a koponya gondolat-lőszerraktárából
kihordják majd a napok a robbanó perceket,
barátom, egy vírus bántalmazását átélni...
rehabilitáció kell... de a te tüneted is,
ezer ellenszert vált ki, belólem máris
az ölelést, a segítséget, a megértést,
és mint sorstársad, együtt fogalmazzuk meg
a Függetlenségi Nyilatkozatot...
a kezed: nyílt mező, a talpad: a föld tükre,
lényed: a varázsló tudása,
egy cet karantényomrában ülünk ketten,
de kiköp majd minket,
mert isteni utunkról nem térhetünk le.